

Kazincbarcikai látogatás

Kazincbarcikai barátom első dicsekvő szavai az új művelődési központról és a benne levő városi könyvtárról szóltak. Igazán megérte, hogy pihenőnapra szombat délutánom egy részét a könyvtárban töltöttem. A művelődési központról nem írok, azt azonban megmondom, hogy építészeti, kivitelezésében szép, funkcióját és a korszerű népművelés elképzeléseit tekintve — szerintem — már ma is elavult.

A könyvtár nagy szabadpolcos övezettel, kényelmes, jól felszerelt olvasóteremmel, ideális munkaszobákkal, jó könyvanyaggal és esztétikus környezettel rendelkezik. A könyvtáros látogatót mégsem ezek a külső jegyek ragadják meg, hanem elsősorban a munka, amit itt végeznek. Már 6—8 évvel ezelőtt is megszokott volt, hogy Kazincbarcikán a járókelő mindenhol — parkban, vendéglőben, trafikban stb. — a könyvtárt népszerűsítő feliratokkal találkozott. Az is, hogy a könyvtár katalógus rendszere olyan sokrétűen tárja fel anyagát, hogy talán már sok is. De a régi kis helyiségben egy sereg könyv, dokumentum mégis rejtve maradt az eldugott polcon, egymásra ömlesztve vagy éppen — helyhiány miatt — a könyvtáros otthonában. Az új, szép könyvtárban most minden a helyére került: nem győztem csodálni a tájékoztató apparátus nagyságát és mélységét, a szabadpolcon levő könyvek jó állapotát, a színvonalas és alaposan feltárt helyismereti gyűjteményt. Az volt az érzésem, hogy Kazincbarcikának nincs olyan köve vagy kövezetlen járdája, amelyről a könyvtár percek alatt ne tudná a szükséges tájékoztató dokumentumokat az érdeklődő rendelkezésére bocsátani, nincs a könyvtárnak olyan állományrésze, amelyet 6—8 szempontból feltárva ne találhatna meg az olvasó. (Nem mondom, ha köztözködő kedvemben lennék, kifogásokat is emelhetnék: elsősorban talán a szelektálás hiányát éreztem a helyismereti gyűjteményben, a katalógusokban stb. De hangsúlyoznom kell, jelentéktelennek tartom a hibákat.)

Igen, ilyennek kell lennie a modern könyvtárnak. Így megalapozva és felkészülve a mind nagyobb tartalmi feladatokra. A hat főfoglalkozású és tíz részfelalkozású dolgozóból álló munkatársi gárdára, s különösen vezetőjére, Papp Attilára gondolva óhatatlanul a nagy fo-

cisták jutottak az eszembe — a labda szerelmesei. Papp Attila a „labda” örök szerelmesei közé tartozik hatalmas energiájával, áldozatvállalásával, a magánélet feladásával és némi aszkétikus mentalitással.

Profánnak hathat az olvasó számára összehasonlításom, de aki veszi a fáradságot és végignézi a könyvtár tevékenységét, széles skáláját és hatását Kazincbarcika városra, első kérdésként csak ez merülhet fel benne: „Hogyan lehet ezt ötvenévesen, városi könyvtárigazgatóként mindössze 2700 Ft-os alapfizetésért tenni? Hogyan lehet két vaskos kötet helytörténeti bibliográfiát összeállítani és kb. 18 kötet helytörténeti anyagot összegyűjteni, újságkivágásokból, saját készítésű fényképekből stb. — miközben ezt a sokrétű könyvtári tevékenységet sem anyagilag, sem erkölcsileg nem honorálják?”

Holott aki tudja, milyen nehézségekbe ütközik az olvasás népszerűsítése az új lakótelepeken, illetve városokban, annak már az is sokat mond, hogy Kazincbarcika a városi könyvtár jövőtől olvasó várossá vált. S ebben része van annak, hogy a könyvtár igazi tájékoztató központtá fejlődött: Ha azt akarod tudni, hány kiló a testsúlyod, mikor indul Ózdra vonat, mikor építették a Tavaszköz 1. számú házat, ki tervezte stb., és milyen lesz húsz év múlva (legalábbis a város által jóváhagyott fejlesztési terv szerint) Kazincbarcika: fordulj a könyvtárhoz, és míg helyben megmérted magad, a választ is megkapod.

Elünk egymás mellett, néha példaképeket keresünk, és sokszor elmondjuk, hogy a példaképek korszaka lejárt. Pedig nem. Papp Attila Kazincbarcikán az. Talán maga sem tudja, hogy mikor nyolc éve először jártam ott, barátom az utcán egyszerre megállított és rámutatott egy sovány férfire: tudod, ki ez? Kollégád és a hivatástudat, munkaszeretet élő példaképe Kazincbarcikán, őt mindenki ismeri.

Csupán azért írtam e néhány sort, hogy ismerjük meg egy kicsit a Kazincbarcikai Városi Könyvtár munkáját, meg azért is, hogy gratuláljak neki és munkatársainak, s munkájukhoz további sok sikert kívánjak. Sikert, de úgy, hogy az anyagi és erkölcsi megbecsülésben is jelentkezzék.

Maruszkai József

A kulturális forradalom leglényegesebb része ma a közművelődés.

Aczél György